

Alfa a Omega

Zpravodaj Farního sboru
Českosobratrské církve evangelické
v Praze 5 - Smíchově

Úvodník

V horlivosti neochabujte, buďte vroucího ducha, služte Pánu. Z naděje se radujte, v soužení buďte trpěliví, v modlitbách vytrvalí. Sdílejte se s bratřími v jejich nouzi, ochotně poskytněte pohostinství. (...) Radujte se s radujícími, plačte s plačícími. Mějte porozumění jeden pro druhého. Nesmýšlejte vysoko, ale věnujte se všedním službám. Nespoléhejte na svou vlastní chytrost.

Ř 12, 11–13 a 15–16

Postupně se vše navrácí do původních kolejí, čeká nás – jako společnost – léto s mírnými omezeními a vyhlížíme už staronový začátek školního roku. Jako inspiraci k reflexi posledních měsíců cituji část *Deníku morového roku* tak, jak jej konstruuje Daniel Defoe:

To, že lidé byli uvedeni do stavu zoufalství, kdy se už pomalu vzdávali života, mělo na nás asi po tři, čtyři týdny podivuhodný účinek. Lidé byli pojednou odvážní a troufalí. Už se nestranili jeden druhého, nezavírali se doma. Již nepátrali po tom, komu sedí nablízku, na jaké nepříjemné pachy narážejí či jakého stavu jsou lidé kolem nich, ale hledíce na sebe jako na množství mrtvol, přicházeli do kostelů a shlukovali se tam, jako by jejich životy byly nepodstatné v porovnání s dílem, za kterým přišli. I jiné podivuhodné účinky to mělo, neboť je to zbavilo veškerých předsudků či výhrad vůči osobě, kterou shledali na kazatelně, když do kostela přišli. Mnozí kněží kostelů pomřeli, jiným se nedostávalo odvahy, aby to vydrželi. Lidé se nerozpakovali žádat, aby v kostelech kázali nonkonformisté. Mnohým, kterým se říkalo „umlčení duchovní“, se takto otevřela ústa a oni kázali lidu. Zde můžeme pozorovat, jak pohled na smrt zblízka dokáže smířit jednoho člověka dobrých zásad

s druhým, zatímco je to právě naše bezpečné životní pohodlí, jakož i to, že tyto věci odsouváme co nejdále, co mezi námi podněcuje rozkoly, dělá zlou krev, způsobuje předsudky a vyvolává prohrěšky proti křesťanské lásce a soudržnosti. Delší rozhovor se smrtí by vzal pěnu žlučovitosti z naší povahy, odstranil by veškeré nepřátelství a přiměl nás hledět jinýma očima, než jakýma jsme se na věci dívali dříve... Ale jakmile hrůza nemoci začala polevovat, vše se rychle navrátilo do původních kolejí.

Kladu si tedy otázku, co z toho dříve nemyslitelného zůstává. Otázky po způsobu života jednotlivců a způsobu spoluzití občanů jednoho města vymizely. Otázky vztahu ke krajině a přírodě, ve které žijeme, se zase dostaly na okraj zájmů, podobně jako systém solidarity. To, jakým způsobem reagovaly jednotlivé sbory naší církve, je občas označováno jako reziduum historické sborotvornosti, které už následující generace virtuálních vztahů nebude schopna. Je před námi léto reflexe, do které můžeme vstoupit s modlitbou a otázkou, jak vlastně chceme dál žít.

Maroš Kláčko

Vážení čtenáři,

už druhé podletí nás provází globální nákaza, o níž jsme doufali, že nás už opouští a život se snad vrací do normálu. Tuto naději oživuje ve svém úvodníku bratr farář Kláčko, zároveň však připomíná možnost problémů jiných. Inspiraci mu k tomu překvapivě dodává text téměř tři sta let starý, formou literatury faktu líčící morovou ránu, která postihla Londýn v letech 1665–66. Jeho autor, nám dobře známý literární „otec“ Robinsona Crusoe, ovšem nebyl soudobým kronikářem zmíněné epidemie (ta vypukla, když mu bylo asi pět let), ale shromáždil řadu dobových svědectví, dokumentů i vzpomínek, jež zpracoval do knižní podoby a vydal roku 1722. Podnětem k dokončení knihy bylo vypuknutí a průběh morové rány v Marseille (1720–21) spolu s obavami z jejího rozšíření do Anglie. Naštěstí byla marseillská morová epidemie poslední v Evropě, ale *The Journal of the Great Plague of London* zůstal cenným svědectvím.

Pěkným svědectvím je rovněž příspěvek sestry Žofie Vobrové k 90. výročí našeho chrámového komplexu spolu s připomínkou oslavy prvního desetiletí jeho trvání, tentokrát už s autorčinou přítomností. Text je provázen dvěma fotografiemi z této oslavy. Třetí fotografií se sestra Žofie vrací k výročí poprav yvůdců stavovského

povstání (21. června 1621) – pohlednice připomíná vzpomínku na tuto událost před sto lety se skupinou představitelů ČSR spolu s prezidentem T. G. Masarykem.

Bratr kurátor ve svém Slovu o rekonstrukci podává zprávu o výhledech do nejbližší budoucnosti i vyhlídkách na ukončení prací. Závěrem také reflektuje skutečnost, že některé dílčí úpravy interiéru nevnímají všichni členové sboru jen pozitivně. Zároveň však vyslovuje naději, že časem všichni ocení, že generální rekonstrukce objektu se provedla za minimum finančních prostředků našeho sboru, a na změny v uspořádání vnitřního prostoru si všichni zvyknou. Tuto naději rádi sdílíme.

Sestra Ester Kopecká přináší obsáhlý rozhovor se sestrou farářkou Annou Pokornou, o níž doufáme, že se ujme části farářské agendy bratra Maroše Kláčka.

Sborová témata čísla uzavírá ohlédnutí za nešťastným úmrtím sestry Marcely Vydrželové. Řadu let byla přispěvatelkou našeho časopisu a členkou redakční rady, nějaký čas presbyterkou a sborovou sestrou, a ovšem ochotnou spolupomocnicí humanitárních aktivit sboru i církve.

Jan Horálek

Devadesát let našeho kostela

Před 10 lety jsme si připomínali 80. výročí a ve sborovém zpravodaji Alfa a Omega jsem i já přispěla pár řádky. Letos se přiblížilo další kulaté výročí otevření Jubilejního chrámu Páně a sborového domu Jana Amose Komenského Českobratrské církve evangelické na Smíchově. Dovolím si proto trochu zavzpomínat.

Když mě moji rodiče přinesli do našeho kostela ke křtu, byla to novostavba jen devět let stará a v roce 1941 se slavilo její desáté výročí. Při slavnostním shromáždění byl pořízena fotografie jak z interiéru kostela, tak i „skupinová“ na schodech před kostelem. Při této slavnosti kázal náš nový synodní senior Josef Křenek (funkci nastoupil dva roky před tím), na fotografii z interiéru jej vidíme přímo na kazatelně, venku uprostřed mezi dvěma tehdejšími kazateli našeho sboru – Aloisem Bílým a Janem Kučerou. Řetěz přes talár seniora byl potvrzením skutečně slavnostní příležitosti v církvi.

Velký počet účastníků shromáždění se jen zdaleka přibližoval počtu na fotografii

při otevření kostela deset let před tím, ale tentokrát už to byl přímý pohled do tváří členů sboru (zřejmě i hostů), a ač mi v té době byl jen jeden rok, na některé si ještě dobře pamatuji: vedle „mého“ prvního synodního seniora je na obrázku i farář Bílý, kterého jsem jako dítě měla moc ráda, dále

farář Kučera, který mě křtil, moji rodiče stojí skoro uprostřed davu na schodech (mne nechali doma v péči mé tety a kmotry).

Na fotografii poznávám i další osoby: Josefa Svátáka (stavitele), Josefa Bártu, Josefa Levínského, Josefa Pospíšila (učitele), Karla Hrbka (katechetu), Jindřicha Kubička (pozdějšího kurátora), sestru Skořepovou, Marii Čáповou, Oto Šašecího, v první řadě mezi dětmi je jeho dcera Eva. V našem sboru jsem potkávala a blíže poznala i další lidi ze sboru

i z církve. Společný snímek z roku 1941 připomíná i společenství Kristovy církve obecné. Patří k ní ti, kdo chrám před 90 lety stavěli, přispívali finančně, tvořili společenství a počítáme do ní i generace budoucí. Jsou to i ti, kteří zde budou v dalších letech a desetiletích. Přála bych si, abychom toto povědomí jednoty neztratili.

Na obou fotografiích je zachycen stále ještě původní vzhled kostela: dveřní a okenní rámy byly vyvedeny v barvě (zřejmě) krémové, fasáda v barvě pískové, jak odpovídalo tehdejšímu stylu. Lamps na sloupech u okraje schodiště tam nezůstaly

dlouho, ale dvě bílé baňky ze svítidel v interiéru můžeme vidět dnes v chodbě před sborovou místností. V bohoslužebném sále nacházíme celkem dvanáct původních biblických citátů v profilacích pod okny, lavice jsou dotaženy téměř ke stolu Páně (na parketové podlaze je poznat, kam ty přední, později zrušené lavice dosahovaly). Na čelní stěně je freska zpodobňující hořící keř (Ex 3), nad kazatelnou, která je spolu s osazením schodiště a s pevným stolem Páně z umělého mramoru, je vypodobněn kalich osazený do stylizované trnové koruny. Symbol pro ČCE – bible a kalich – jsou vytvořeny z kamene venku nad vchodem do kostela. Pod nimi je i citát z 1.Pt 1,25: Pravda Páně zůstává na věky.

Žofie Vobrová (10. 6. 2021)

Foto: President republiky při pietní vzpomínce na 300. výročí poprav českých pánů a měšťanů na staroměstském náměstí dne 21. června 1921. Z leva min. Gustav Habrman, za presidentem František Staněk, kancléř Dr. Přemysl Šámal, dále ministři Dr. Alois Rašín, Dr. Adolf Stránský a Dr. Isidor zahradník.

Slovo o rekonstrukci

Po devadesáti letech existence našeho kostela prochází jeho budova, stejně jako budova přilehlého sborového domu, zásadní rekonstrukcí. Přestože o celou stavbu bylo dlouhodobě v rámci možností dobře pečováno, do některých jejích částí nebyly investovány potřebné prostředky pro udržení stavby v optimálním stavu. Zároveň byly jiné úpravy prováděny nekoncepčně, aniž by respektovaly prostor jako architektonický celek. To vše postupně vyústilo v potřebu provést zásadní rekonstrukci, která se celou situací snaží řešit tak, aby po jejím skončení mohla budova opět poskytovat důstojné i útulné zázemí pro pestrá škála kulturních i duchovních aktivit nejen pro náš sbor, ale i pro okolní obyvatele, tak jak tomu bylo v době vzniku budovy.

V současné době probíhá výběrové řízení na zhotovitele díla, v rámci kterého bude provedena renovace podlahy; lavice budou umístěny na posuvné podstavce; bude vybudován bezbariérový záchod v předsáli a zřízena útulná místnost pro rodiče s miminky; na kůru vznikne platforma pro zpěváky a hudebníky; budou vylepšeny

zvukové parametry pro poslech slova i hudby dole v chrámu, budou vyměněny dosluhující radiátory v kostele a zateplen strop; přibude rozkládacímu pódium pro až 50 zpěváků s orchestrem či pro divadelní představení a v neposlední řadě dojde k výměně osvětlovacích těles. Na 95 % výdajů spojených s touto rekonstrukcí získáme finanční prostředky z operačních grantů EU Praha Pól růstu a z fondu životního prostředí MŽP. Na zbylých 5 % – liturgické artefakty – je vypsaná sbírka a je na nás, abychom potřebné prostředky shromáždili. V současné chvíli chybí posledních 233 tisíc Kč. Rekonstruovat by se mělo začít v červenci. Po dobu úprav kostela se budeme k bohoslužbám scházet ve sborové místnosti. Hotovo by mělo být na podzim.

Zároveň v současnosti připravujeme projekt na rekonstrukci sborové místnosti a přilehlé chodby včetně sociálních zařízení, kde je dlouhodobě problém s prosakující vlhkostí, v důsledku čehož vnitřní stěny plesnivějí. V rámci rekonstrukce této části budovy by mohl být zřízen bezbariérový vstup do sborové místnosti okolo domu vchodem u dámských toalet.

Současné staršovstvo si uvědomuje, že některé dílčí úpravy nejsou všemi členy sboru vnímány jen pozitivně. Lze však doufat, že s odstupem času si na změněný prostor chrámového interiéru zvyknou všichni a ocení, že generální rekonstrukce objektu byla provedena za vynaložení minima finančních prostředků našeho sboru.

Aleš Kratochvíl

Rozhovor s Annou Pokornou

Před nedávnem jste si mohli všimnout, že SPZ mezi sebou uvítalo novou posilu v sopránu, a že je to „zpívající farářka“, tedy potěšila nás nejen svým zpěvem, ale posloužila nám i službou slova. Anna Pokorná je v současné době na vikariátu ve sboru v Kobylicích a po skončení vikariátu začne působit jako farářka ve sboru. Možná právě v tom našem...

Aničko, ne všichni smíchovští měli příležitost se s tebou už seznámit, mohla by ses prosím na úvod představit a říct něco o sobě?

Určitě. Pocházím z Prahy a s rodiči jsme chodili do sboru na Spořilově, kde jsem byla i konfirmována. Vyrůstala jsem tak v církvi, a dokonce babička s dědou byli faráři, děda Jakub Schwarz Trojan a babička Karla Trojanová. S manželem Šimonem máme teď pětiletého syna Kryštofa a tříletou dceru Johanku.

Dalo by se tedy říct, že tvoji motivací ke studiu teologie byli prarodiče, nebo jsi měla jiné důvody? Vlastně, kdy jsi se pro studium teologie rozhodla?

Babička s dědou sice jsou faráři, ale já jsem byla vedená spíš k hudbě, protože

táta je hudební skladatel, máma hodně hrála na klavír a brácha je skladatel a dirigent. Když jsem se hlásila na střední školu, zvolila jsem konzervatoř s tím, že budu zpěvačka. Během studia jsem zjistila, že mi vlastně něco chybí. Měla jsem hodně kamarádů, kteří chodili na gympl, a ve srovnání s tím mi přišlo, že třeba jeden rok dějepisu na konzervatoři je mi trochu málo. Hudba mě bavila, ale chtěla jsem se věnovat i jiným věcem. Když potom asi tři moji kamarádi z mládeže šli na teologii, rozhodla jsem se tam taky přihlásit, protože mi přišlo, že si tam budu moci doplnit všeobecné vzdělání. Hodně jsem četla, zajímala mě historie, filosofie a moc se mi líbily staré jazyky. Nehlásila jsem se tam proto, že bych chtěla být farářka, ale proto, že jsem měla zájem o ten obor. Teologická fakulta je podle mého mínění skvělá škola, je tam mimořádná atmosféra a studium mě opravdu hodně dávalo.

Pokud si dobře vybavuji, studenti teologie se mohou během studia zapsat do seznamu bohoslovců, tedy seznamu studentů, kteří se připravují na farářské povolání. Jinak samozřejmě mohou v současné době studovat i studenti, kteří se na farářské povolání nepřipravují. Jak to bylo u tebe? Kdy jsi se rozhodla, že chceš být farářkou?

Během studia jsem se do seznamu bohoslovců nezapsala, rozhodla jsem vlastně až na mateřské dovolené. Když jsem dokončila poslední rok teologie, ještě jsem dodělávala diplomku, ale v té době jsem také učila na základní umělecké škole, kde jsem začala učit hned po absolutoriu na konzervatoři. Už jsem tedy pracovala, ale stále jsem měla spojení s teologií. Asi čtyři roky jsem učila na ZUŠ a pak jsem šla na mateřskou, tím jsem vlastně ze všeho tak nějak vypadla a začala víc přemýšlet, co bude potom.

K teologii mě pořád něco táhlo, a nakonec jsem se rozhodla, že chci být farářkou. Jedním z impulzů bylo i to, že se hovořilo o tom, že v církvi budou potřeba i faráři, kteří budou pracovat třeba jen na půl úvazku v nějakém sboru. Napadlo mě, že by se to dalo kombinovat i s jiným povoláním a že by pro mě bylo vlastně obdarování, kdybych mohla na půl úvazku učit v hudební škole a mít druhého půl úvazku jako farářka. Postupně to ale ve mně uzrálo tak, že bych zpívání měla jako koníček a jako povolání bych byla farářka, to mi dávalo smysl. A na vikariátu

jsem začala poznávat, že je to něco, co opravdu chci dělat. Takže jsem k tomu došla tak nějak postupně a spontánně.

Co tě na farářském povolání zaujalo, co tě nejvíc baví? Vidiš nějaká výrazná pozitiva, nebo naopak negativa?

Je to velmi pestré povolání a mě baví ta pestrost. Člověk se nenudí a stále stojí před nějakými výzvami, něčím novým. Teď to bylo obzvláště zajímavé, protože kromě sborové práce se připravovaly například podcasty, videa pro děti a podobně, každý den na vikariátu byl jiný. Jako největší pozitivum mi přijde to společenství lidí. Hodně mě naplňuje, že člověk vlastně tvoří všechno s těmi lidmi ze sboru a vidí bezprostřední reakce. Všechno vzniká společně.

Není náročné to, že farář musí „vyprodukovat“ každý týden jedno kázání, mít pravidelný program ve sboru, na vše je potřeba se intenzivně připravovat? A to je jistě řada úkolů, o který ani běžný člen sboru neví...

Mně se zatím nestalo, že bych kázala každou neděli. V současné době to mám tak, že kdykoli mám kázat, tak mě to těší a inspirace stále přichází. Sice si uvědomuji, že to tak nemusí být pořád, ale mě baví dělat exegeze, hodně přemýšlím o textu a jsem toho vždycky hrozně plná. Psaní mi většinou jde dobře, spíš musím škrtnat. Takže zatím nepocituji žádný tlak, abych něco napsat musela. Připadám si stále v takové euforii a beru jako privilegium, že se můžu živit něčím, co mě naplňuje.

Vikariát ti začínal ještě v „normální“ době, nebo jsi začínala už v době nějakých omezení?

Na vikariátu jsem od října, takže úplně běžný provoz jsem vlastně nezažila, všechno probíhalo hodně online.

Vikariát je na jeden rok, takže se v dohledné době budeš rozhodovat, co dál. Jaké máš plány a představy?

Vikariát mi končí v září, před tím v červnu budu dělat farářské zkoušky, a když je udělám, dostanu dekret volitelnosti. To znamená, že od podzimu můžu začít pracovat jako farářka na sboru. V současné době je v jednání kandidatura ve dvou sborech, v obou na zkrácený úvazek. Jedním z těchto sborů je právě sbor smíchovský.

Mezi studenty teologie a faráři je v současné době asi mnohem více žen než dříve. Dokázala bys zhodnotit, jaké to mají ženy v tomto povolání ve srovnání s muži s ohledem třeba na rodinu?

Nevím, jestli to můžu ze své pozice nějak srovnávat, ale já osobně žádné limity například ze strany rodiny nepocituji. Můj manžel pracuje na přírodovědecké fakultě, kde dělá doktorát a pracuje hodně z domova, takže s dětmi jsme vlastně

pořád oba. Tohle by asi spíš mohl zhodnotit někdo, kdo má větší děti nebo delší praxi. Ale z vlastní zkušenosti můžu říct, že většina mých spolužáků, kteří šli na sbor, byly holky. A v případě jedné spolužačky šel na mateřskou manžel.

Farářské povolání je trochu specifické v tom, že má dopad na celou farářskou rodinu, řekla bych. Sbor si vytváří vztah nejen s farářem, ale i jeho rodinou. To na celou rodinu může klást určité nároky. Když jsi se rozhodovala, že se staneš farářkou, řešili jste to i doma?

Ano, přemýšlela jsem nad tím a vlastně jsem z toho měla trochu obavy, protože já sama nejsem z farářské rodiny. Je něco jiného v takové rodině přímo vyrůstat a něco jiného mít babičku a dědečka faráře. Šimon je však přímo z farářské rodiny, jeho táta je Pavel Pokorný. Ale právě on byl ten, kdo řekl: „To bylo krásné dětství, jsem za to vděčný, v ničem mě to nelimitovalo a byl bych rád, kdyby to třeba měly i naše děti.“ Já bych asi paní farářová být nechtěla, ale jemu se život na faře líbil, takže v tom se dobře doplňujeme a jemu vlastně vyhovuje, že bude něco jako paní farářová.

To je zajímavé, neuvědomuji si, že by existoval mužský ekvivalent paní farářové. Asi terminologie v naší společnosti ještě není připravená na manžely farářek.

Že by pan farářový? Asi to teprve vznikne.

Zaznamenala jsi nějaké reakce na své rozhodnutí i ze širší rodiny? Udělalo tvé rozhodnutí někomu radost, nebo třeba někoho zarmoutilo?

Tak nějak všeho trochu. Trochu zklamaní byli v první chvíli asi moji rodiče, protože vkládali hodně nadějí do mé pěvecké kariéry, hodně mě podporovali a mohli to vnímat jako promarněný talent. Teď už ale z jejich strany vnímám podporu, vím, že moje rozhodnutí respektují.

Jakou hudbu máš ráda? Máš nějakého oblíbeného skladatele, či hudební styl?

Nejsem nějak vyhraněná. Když jsem zpívala třeba v renesančním souboru, tak jsem milovala renesanci, pak jsem zase propadla pravoslavné hudbě, když jsem zpívala ve sboru pravoslavné církve. Asi je to trochu paradoxní, ale nejmiň mě oslovovala ta opera, kterou jsem studovala. Hodně poslouchám klavírní věci, klavírní koncerty, třeba Čajkovského, mám hodně ráda ruskou hudbu. A při běhání poslouchám úplně tu nejprovařenější moderní hudbu.

V rámci proticovidových opatření byla určitá omezení při bohoslužbách a platil také zákaz společného zpěvu. Jaké to pro tebe bylo?

Loni na jaře jsem z toho měla obavy, protože už jsem věděla, že od října mi začne vikariát, nevěděla jsem, jak to vlastně bude probíhat, jestli se to třeba nepřesune o rok. Když jsem přišla v říjnu do Kobylis, ještě jsme mohli při pár prvních shromážděních zpívat. Pak byly bohoslužby, na kterých jsme mohli být jen farář,

tedy můj mentor, já, služba a varhaník. V tu dobu jsem si velmi považovala, že na bohoslužby vůbec můžu jít, najednou to bylo něco vzácného. Ta omezení zpěvu na mě dopadla i v osobním životě, protože zpívám v pravoslavném sboru, který musel rušit program, na který jsem se moc těšila. To mi bylo líto, protože je to krásné zpívání. Takže když se mě Dan Mikolášek zeptal, jestli bych neměla chut a čas zpívat s ZPZ, tak jsem upřímně řekla, že budu chodit moc ráda.

Společný zpěv neodmyslitelně k bohoslužbám patří a myslím, že je součástí společného prožívání Boží přítomnosti. Mně osobně přišlo, že na Smíchově společný zpěv shromáždění chyběl. Co pro tebe znamenalo, když byl společný zpěv zakázán?

Vždycky mi hodně záleželo na tom, jak se vybírají písně, a bylo pro mě důležité v kostele zpívat. Ta omezení mi vlastně umožnila uvědomit si, že je to způsob, jak se celé společenství může vyjádřit k tomu, co se při bohoslužbách odehrává. Dává to význam i liturgicky, vždyť v bohoslužbách nejde jen o to, že farář něco předříkává, ale shromáždění se může vyznávat společně. Když se při bohoslužbách nemůže zpívat, tak je to taková farářova „one man show“ a shromáždění si může přečíst slova písní ve zpěvníku. Takže společný zpěv mi chyběl hodně, a ještě více jsem si uvědomila, že nejde jen o to, společně si zazpívat, ale že je to součást bohoslužeb, něco, co tvoří společenství. Je to společná odpověď shromáždění.

Poslední otázku bych si dovolila trochu z jiné oblasti. Nedávno jsem zaznamenala, že média zveřejnila jména „hvězdných“ účastníků populární soutěže Star Dance a jednou z účastnic je farářka Církve československé husitské Martina Viktorie Kopecká. Zajímá mě tvůj názor na její účast v soutěži, nebo vlastně účast jakéhokoli faráře v takové soutěži, a jak bys případně reagovala ty, kdyby tě někdo s takovou nabídkou oslovil.

Především, já neumím tancovat, takže mně se tohle nejspíš nestane... Mám-li se ale vyjádřit k její účasti, tak z toho mám vlastně radost, protože to může napomocť nabourat určité stereotypy vnímání farářů a farářek. Asi bych nechtěla být na jejím místě, protože to není vlastní mé povaze, ale myslím si, že církvím a farářskému povolání vlastně dělá dobrou službu, protože tím pomáhá odstraňovat nějaké předsudky. Nepřijde mi, že by to bylo něco proti farářskému povolání a jsem ráda, že se i díky působení M. V. Kopecké boří všeobecná představa o farářství, do které by se budoucí faráři museli nějak napasovat. Naopak by mi třeba vadilo, kdyby někdo řekl, že tahle farářka je v nějaké soutěži, a tak bych měla něco podobného taky dělat. Nerada bych, aby se vytvářela nějaká nová škatulka „moderní farářky“, do které bych se měla zase nějak pasovat já. Takže boření starých stereotypů mi nevadí – jsem za to ráda, ale snad nebude docházet k vytváření stereotypů nových – „Co farářka, to skvělá tanečnice a tvář televizních soutěží:–)“.

Ptala se Ester Kopecká

Upozornění

Vážení sestry a bratři,

brněnské Centrum naděje a pomoci (cenap.cz), nezisková organizace zaměřená především na poradenství v otázkách mateřství a rodičovství, se obrátila na náš sbor i sborový časopis s prosbou o zveřejnění informace o její činnosti. Protože tuto činnost považujeme za důležitou a záslužnou, doporučujeme následující sdělení vaší pozornosti.

red.

V brněnském Centru naděje a pomoci se věnujeme životním situacím, které se týkají těhotenství, mateřství a rodičovství. Významnou část naší práce představuje úspěšná pomoc párům, kterým se nedaří otěhotnět, a hledají přirozené cesty, bez technik umělého oplodnění. O osvětu v oblasti zodpovědného rodičovství se snažíme nejen mezi dospělými.

Vnímáme jako důležité také dospívajícím předávat pravdivé informace o lidské plodnosti, povzbuzení k sebeúctě a vytváření dobrých vztahů. Kromě individuálních konzultací nabízíme též rozmanité kurzy. Osvědčený a mezi mladými dívkami ve věku 12–18 let oblíbený je týdenní prázdninový vzdělávací pobyt Být sama sebou, letos v létě jej v našich prostorách plánujeme v termínu 19. 7.–23. 7. 2021. V kurzu se s dívkami zaměříme především na témata, která bývají někdy pro rodiče v komunikaci s dospívajícími náročná, jako je zodpovědný přístup k sexualitě. V průběhu týdne se formou testů, kvízů a her věnujeme otázkám rozvoje osobnosti, vztahů, nechybí však ani trochu odlehčující a nadšeně očekávané téma módy a kosmetiky. V rámci kurzu může dospívající dívka zjistit, v čem je dobrá, za co se může pochválit, a co naopak by bylo dobré na sobě změnit k lepšímu. Naším přáním a motivací kurzu také je, aby dívky získaly podněty, které jim pomohou např. v komunikaci s rodiči a vrstevníky, právě ve složitém období dospívání. Pokud by Vás kurz zaujal, ať už pro Vaši dcerku, nebo vnučku, můžete se podívat na naše stránky www.cenap.cz a zjistit o kurzu více. Také, pokud by Vás zajímala jakákoli jiná problematika, které se věnujeme a se kterou bychom Vám nebo Vaším blízkým mohli pomoci, neváhejte se na nás obrátit. Jsme tu i pro Vás!

Centrum naděje a pomoci

Adresa: Vodní 13/258, 602 00 Brno

E-mail: cenap@cenap.cz

Web: www.cenap.cz

Tel.: 543 254 891

Vzpomínka na Marcelku

V neděli 2. května tragicky zemřela sestra Marcela Vydrželová. Její rodina, přátelé i členové našeho sboru se s ní rozloučili v pátek 14. 5. v našem kostele.

Marcelka byla obětavou členkou našeho sboru a významně se podílela na mnoha jeho činnostech. Krátkou dobu byla členkou staršovstva, potom působila jako sborová sestra; nejvíce ji ale naplňovala práce spojená s péčí o ostatní – často pomáhala při organizaci Nocí kostelů i přípravě pohoštění po bohoslužbách, při sbírkách potravin do potravinové banky a zvláště při vaření a podávání polévky pro lidi bez domova, pro něž měla vždy vlídné slovo.

Její činnost ve sboru byla všestranná, mimo jiné se také věnovala dětem v nedělní škole a psala vřelé příspěvky do sborového časopisu. Bude nám všem velmi chybět.

Jiřina Horálková

Zoufalý ateista

Ateista rybaří na jednom skotském jezeře, když najednou jeho člun napadne lochnesská příšera.

Jedna rána ocasem a chlápek i s člunem vylétl deset metrů do vzduchu. Příšera otevřela tlamu, aby ho chytla.

On v úděsu zařval: „Ach, Bože, pomoz mi!”

Z nebe se ozve hromový hlas: „Myslel jsem, že ve Mne nevěříš!”

Ateista se kaje: „Ale notak, Bože, prosím! Před dvěma minutami jsem nevěřil ani na lochnesskou příšeru!”

Alfa a Omega

Vydává třikrát až čtyřikrát do roka Farní sbor Českobratrské církve evangelické, Na Doubkové 8, 150 00 Praha 5 - Smíchov

Telefon: 251 564 204 Web: smichov.evangelnet.cz E-mail: smichov@evangelnet.cz Bankovní spojení: 2300335514/2010

Rediguje redakční rada ve složení: Jan Horálek (vedoucí), Maroš Klačko, Ester Kopecká, Aleš Kratochvíl, Martin Pícek (grafika), Žofie Vabrová.